

Sent: Wednesday, February 22, 2017

DESET OPISA(10) KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA

Bog! dragi prijatelju Franjo,

Dragi Franjo ovo što ti prilažem je deset (10) nastavaka mojih opisa od kada sam došao u Ameriku. Naslov sam stavio takav kakav jest: **KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA**. Kako sam upravo ja bio taj na koga se je naviješ ciljalo, htio sam dati jedan cjeloviti pregled događaja kako i zašto se je došlo do njujorških procesa i organizaciji Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO. To su samo moja sjećanja i dogodovštine kroz koje smo osobno moja obitelj i ja prošli. Molim te pročitaj pa mi javi. Ja sam došao do desetog opisa.

Subject: (10) (9) (8) (7) (6) (5) (4) (3) (2) (1)

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (1)

S ISTINIM NA ISTAC

Po reakcijama i željama mnogih čitatelja ove teme o Maksu Luburiću, tj. o H.N.O., mišljena sam da je došlo vrijeme da se kaže i ono što se još nije reklo, kao i o onome što se još ne zna. Ja u pod ovim gore naslovom, tj. naslovom **"UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA ILI UROTA U HRVATSKOM NARODNOM OTPORU"** iznositi ono što ja znam i ono kroz što sam ja prošao. Ja nastojati ove opise bilježiti po brojevima, a moglo bi se dogoditi da u na neke opise zaboraviti staviti redni broj, jer ih biti mnogo, a naslovi će uvijek biti isti. **Po et u s mojim dolazkom u San Francisco poslije pola noći i u srijedu jutro 11 prosinca 1968. godine.**

Ne će me smetati mišljenja i kritike onih koji se iz naših razloga neće složiti s ovim mojim opisima, jer, kako to neki znadu reći: da još za to nije došlo vrijeme. A ja sam odlučio sa mojom istinom iziđi vani, po onim univerzalnim načelima da svaki svoju istinu najbolje zna. Ja svoju istinu znam i ja se moje istine niti sramim niti, niti se bojim niti ju izbjegavam.

Iznose i ovdje svoju **ISTINU** - a svaki od nas ima svoju **ISTINU** - odlučio sam iznijeti ono što znam iako to neće biti kronološki poredano, jer sami opisi će zasjecati u mnoge prošle dogodovštine za koje će se trebati vraćati unatrag i potražiti, kako izvore, tako i dokaze.

Sve što bih zamolio zainteresirane je to da prate, bilježe, pamte, ali u isto vrijeme da si stave u položaj da je sve to činjeno, rađeno i djelovalo se je u odrazu vremena. Moglo bi se reći da drugačije nije moglo biti.

Nekima je već poznato a mnogima nije. Ja sam Mile Boban, iz Bobanove Drage. Bio sam Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora. Bio sam s mojom ili bez moje želje upleten (upetljan) u mnoge zavrzlane hrvatskog političkog emigrantskog djelovanja. Ne želim isticati svoju malenkost niti moje ime, ali želim reći da je moje ime, kao i moja obitelj, su bili upleteni u događaje hrvatske političke emigracije.

Neka ovo nekoliko riječi bude kao **UVOD** u sve ostalo što ću opisivati. Ja ću iznositi mnoga pisma vezana za ovaj naslov i za ovu temu. Iznositi ću i sjećanja s raznih sastanaka, sjednica i razgovora. Sve to ću s jednom svrhom a to je kako bi se popunila moj **ISTINOM** hrvatska iseljenička povijest. I na vrhu se nadam da će ova **"moja istina"** dati povoda i drugima da i oni iznose svoje **ISTINE** tako da mi ništa ne odnesemo sa sobom u **GROB**, pod zemlju. Mile Boban, Otporaš.

Nastavlja se.

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (2)

Moja prva nedjelja u San Franciscu-u

Moje dvije sestre, Jakica i Kata te brat Rafo su nas dočekali na uzletištu u San Francisku. Doček i zagrljaji su bili bratski, pošto se godinama nismo vidjeli. Kada smo došli u njihov stan 107 Brazil Street, našli smo njihove prijatelje, nevjestu Zdenku, brata Rafe suprugu koji su nas na ulaznim vratima dočekali s velikim natpisom: **DOBRO NAM DOŠAO BRATE MILANE! WELCOME BROTHER MILAN!** Počelo je upoznavanje s nepoznatim osobama. Iako je bilo prošlo tri sata u jutro, dobro jelo se je pripremljeno. Za vrijeme objeda bilo je raznih pitanja na koja sam ja iskreno i od srca odgovarao. Za vrijeme jela skoro su svi pušili, pa sam i ja pušio. Tako je to vrijeme tada bilo. Kašika u jednoj ruci, tanjur pred tobom a do njega i klopelnica. Jedi, pij, puši i uživaj!

Najuočljiviji u tom društvu je bio neki po izgledu Lenjinove kozije brade John Schoscho, Hrvat porijekla a Jugoslaven po osjećajima. Zatim neka Agata Herceg od Kaštela Šušurac, partizanka, po partizanskom zadatku bila u kairu, dosegla do vrha AFŽ-ja, (*Antifašisti ki front žena Jugoslavije koji je osnovan u Bosanskom Petrovcu 6 prosinca 1942. i koji je igrao veliku ulogu u razvijanju jugoslavenskog komunisti kog pokreta i stvaranju jugoslavenske države.*) pala u nemilost 1951. godine kod svojih nadležnih, razotkrivena došla u posjetu svojoj sestri Dragi u San Francisco iste godine, gdje je upoznala Luku Šimića iz Alagovca, pokraj Gruda, Hercegovina; iz istog sela, kula uz kulu, odakle je bio poznati Gorski Harambaša Andrijaca Šimić, odakle je poznati hrvatski guslar Željko Šimić. Luka Šimić je došao u Ameriku 1911. godine. Nije bio ženjen. Upoznao je Agatu te su se iste godine 1951. oženili.

Tu za vrijeme objeda i u veselom razgovoru gdje sam ja, misleći da sam u slobodnoj zemlji Americi, isticao naše hrvatstvo. U početku su skoro svi na isticanje mojeg hrvatstva šutjeli. Ali na kraju krajeva Agata je eksplodirala i na mene svalila drvlje i kamenje. Kako ja mogu govoriti o hrvatstvu kojeg je Ante Paceli predvodio. Pozvala je mojeg brata Rafu da joj dadne aspirine za smirivanje živaca. Naravno da sam bio tim činom iznenađen. Kasnije se je to sve smirilo i mi smo postali prijatelji.

Prva stvar koju mi je moj brat Rafo (1944-2004) u četvrtak jutro, 12 studenoga 1968. godine saopćio je to da imam tri (3) paketa, dva iz Zagreba, jedan iz Španjolske. Odmah sam znao o čemu se radi. Ja sam bio povjerenik u Parizu za "**GLAS KONCILIA**" i za "**HRVATSKI KNJIŽEVNI LIST**", kao i za novinu "**OBRANU**", glasilo Hrvatskog Narodnog Odpora. Ja sam na vrijeme javio uredništvu spomenutih novina i saopćio im da odlazim iz Pariza za San Francisco, dao im adresu mojeg brata Rafe na koju su oni već poslali određene pakete novina. General Drinjanin mi je pisao i zaželio sretan put, i zamolio me da se stavim u kontakt, tj. vezu s Antom Kršenićem iz Oaklanda i Filipom Šolom iz San Jose. General me je savjetovao i kako sa ljudima saobraćati. Doslovno mi piše: Misionari se ne šalju u Rim nego u zabitne krajeve Indije. Tako i ja tebe šaljem u gnijezdo jugoslavenstva.

Dolazimo moj brat Rafo, sestra Jakica i sestra Kata u hrvatsko/slovensku Crkvu na Fell Street u 11 sati. Svećenik je bio Slovenac za Hrvate i za Slovence, Fra. Vodušek. Misna dvorana je bila na katu, dok je prizemlje služilo za crkvene potrebe, sastanke i sl. Poslije sv. mise silazim niz stepenice, pod rukom tri vrste hrvatskih novina: "**OBRANA**", "**HRVATSKI KNJIŽEVNI LIST**" i "**GLAS KONCILIA**" i odmah prepoznajem Ivana Buljana i njegovu suprugu Nadu i Vinka Pačana, koje sam poznao još iz Pariza.

Masa naroda pred crkvom. Nudim novine, nitko neće. Glas Koncila su ipak neki kupili. HKL i Obranu nitko nije htio kupiti. Počimam, staloženo i mirno objašnjavati da HKL nije iz Španjolske već iz Zagreba. Kada su se neki uvjerali da to nije emigrantska politička novina, kupili su HKL. Za novinu Obranu nitko nije htio ništa. Najgrlatijih od svijuh bio je neki Mate Leutar. Počeo mi savjete davati da je ovo Amerika gdje se novci zaraduju a ne provoditi potrošenu politiku. Još mi rekao da je on bio Ustaša i da se

je borio za NDH, ali danas su vremena druga ija. Predbacio sam mu da on nije nikada bio Ustaša, a sve da i jest, da je on onda bio labavi ustaša. Naljutio se je i rekao mi da e mi u idu u nedjelju pokazati da je bio Ustaša. U istinu u idu u nedjelju mi je pred svima pokazao da se je oženio 29 travnja 1945. godine u Zagrebu. Na knjižici se vidi žig NDH i sve oznake iste, ali mi nije mogao dokazati da je bio Ustaša. Prešli smo preko svega i postali smo prijatelji. Bio je uistinu dobar ovjek i dobar Hrvat, rodom od Tomislavgrada.

Nastavlja se.

KAKO AE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (3)

MOJ PRVI BOŽI U SAN FRANCISCO-U

Kada sam se prvog tjedna u rujnu mjesecu 1968. godinu s bratom Rafom u Parizu dogovorio i pristao na njegovu vru u želju da u emigrirati u Ameriku, odmah sam po eo praviti potrebne papire kod nadležnih ameri kih vlasti u Parizu. Kupio sam jednu knjigu za turiste koji pitaju u Ameriku kako bi se upoznali sa ameri kom klimom, državama, gradovima, tradicijom, obi ajima, atrakcijama i na inom života. Tako kada sam došao u San Francisco ve mi je donekle smještaj, klima, povijest San Francisca malo bilo poznato, naravno iz knjige. Kako je moj dolazak u San Francisco bio samo tri tjedna do konca godine, sestre Jakica i Kata, te brat Rafo nisu se žurili da mi prona u bill kakav posao. Htjeli su me upoznati s gradom i nekim njihovim prijateljima koji su ve preko Hrvatskog Radio Sata uli da sam došao.

Tako, jedno jutro brat me je Rafo odvezao kod jednog Hrvata koji mu je pri ao da on mene pozna iz Pariza i da smo skupa bili u HOP-u. Nije mi htjio re i kod koga i emo i tko je taj Hrvat, jer me je htjio iznenaditi. Mi se nismo vidjeli nekih 5/6 godina, ali sam ga ipak prepoznao. To je bio Jozo Juri , Hrvat od Tomislavgrada. Poslije uobi ajnog pozdrava i rukovanja, rekoh mu da izgleda otmjeno, lijep i da se je dobro ugojio. Nasmijao se je i kaže da je on sada u Americi gdje se dobro jede i pije, a dobro se i zara iva. Mislio sam da je on još uvijek onaj isti Jozo Juri iz Pariza koji ne vjeruje u hrvatstvo ako nisi u bilo kojoj hrvatskoj nacionalnoj organizaciji. Pitam ga kojoj organizaciji on ovdje u San Franciscu pripada. Odgovorio je: ni jednoj. Patam ga zašto, našto odgovara da je on iz Pariza imigrirao samo zato da se više ne bavi politikom. To me iznenadilo pa sam mu rekao da: baviti se hrvatstvom, to nije politika, to je naša hrvatska nacionalna dužnost. Morat emo Jozo ovdje nešto pokrenuti tako da i naše u pravom smislu hrvatstvo ovdje na dalekom i hladnom Pacifiku oživi . Ja sam ovdje novi i mnoge stvari mi još nisu poznate, ali sam ve primijetio da je sve zaraženo jugoslavenstvom i nekim "slavenstvom". Good Luck, re e Jozo a Brat Rafo mi dade znak nogom da prestanem; jer naš Jozo Juri se ve zajapurio i zacrvenuo govore i o hrvatstvu. Kad smo izišli van, pošto ja nisam znao engleski, pitam brata šta bi mu to zna ilo; "good luck", našto mi je brat odgovorio da to zna i: sretno, želim ti svaku sre u.

Polno ka je bila u 11 sati na ve er u hrvatsko/slovenskoj crkvi na Fell Street. Puna crkva naroda meni nepoznata, najviše Hrvata. Crkva jako lijepo oki ena boži nim ukrasima a posjetnici, žensko, muško i djeca pristojno i gospodski obu ena, divota gledati i promatrati! Brat i sestre me upoznavaju sa svojim prijateljima, jedni drugima estitamo Boži . Father Vodušek, kako su ga župljani zvali, s još dvojicom sve enika prolaze sredinom cravene dvorane prema Oltaru. Sv. Boži na Misa po ima. Vl . Vodušek predstavlja drugu dvojicu hrvatskih sve enika koji su došli iz Portlanda za tu prigodu, vl . Mikuli a dok se drugog sve enika imena ne sje am. Moji pogledi su bili upereni u Oltar, sve enike, svije e, ukrase na Oltaru i primijetih da na jednoj strani Oltara ima ameri ka zastava dok na drugoj neka meni nepoznata crkvena zastava. Šapljem bratru Rafi: ne vidim hrvatsku zastavu. Kako to? Ne znam, kaže brat. Ti sve moraš zapaziti. Mi smo sada u crkvi a ne na nekom pazaru gdje se može galamiti i o sva emu govoriti. Ja mu !

Poslije sv. Mise, pred crkvom na ulici Fell kao na derneku. Jedni drugima estitaju Boži , a ja kako se s kim upoznajem i estitam boži , odmah mu nudim boži ni broj "JUBILARNI BROJ 100 OBRANE" 1968. gdje se na prvoj stranici o ito vidi borova gran ica na kojoj vise ukrasi znaka Boži a, i na naslovnoj stranici velikim slovima "MIR U RATU I RAT U MIRU". Istini za volju skoro bez ikakvih

sustezanja ponuđeni su kupovali novinu. To me je oduševilo i dalo veliku nadu za budućnost.

Došli smo kući. Brat i sestre su pozvali u goste neke svoje prijatelje kojima su govorili o meni i s kojima su me htjeli upoznati. Božićna večera je bila bogata, obilje prikladnog jela, kolača, pića i uzajamnih božićnih poklona. Naravno da je te zgrade i uz božićno veselje i raspoloženje bilo dosta priča i razgovora o svemu, ali najmanje o hrvatstvu. Iako sam, donekle, mogao bih reći, uočio da je među mnogima koje sam večer u ova dva tjedna susreo najzgodnije i najpoželjnije ne pričati o bilo kakovome hrvatstvu. Uočio sam, na moje veliko iznenađenje da mnogi, ako ne svi, među sobom i između sebe govore da su došli iz "**starog kraja**", da govore "**naški**", a sve to s jedne strane da se nebi sugovorniku zamjerali da su došli iz Hrvatske i da govore hrvatski, a s druge strane da se potpunoma ne spominje ime zemlje iz koje si došao, da se ne spominje majin jezik kojim te je tvoja majka naučila govoriti, a to je naš hrvatski jezik. A vrlo dobro je poznato da što se ne spominje, da to i ne postoji, a što ne postoji o tome se i ne priča. To je bila jugoslavenska taktika koju je širila preko svojih razgranatih ogranaka diljem Amerike i Canade **Hrvatska Bratska Zajednica, HBZ** sa svojim glasilom "**ZAJEDNIČAR**".

Nastavlja se.

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (4)

MOJE PRVO SILVESTROVO U SAN FRANCISKU

Kako se moj dolazak iz Pariza u San Francisco približavao, piše mi moj brat Rafo da za njegovu gazdu gdje radi kupim jedan lijep poklon iz Pariza kao uspomenu. Kupio sam kutiju keksa s vrlo lijepim i atraktivnim slikama grada Pariza na poklopcu kutije.

Moj brat je bio šef Restaurant-a Veneto na svjetski poznatom turističkom sletištu Fisherman Wharf u San Francisku. Vlastnik Restauraanta je bio Talijan gosp. Amizzola. Srijeda 31 prosinca 1968. godine brat mi govori da ujutro sa njim poći taj dan i biti sa njim i da ujutro predati taj poklon gosp. Amizzoli, a poslije zatvaranja Restauraanta oko pola noći da čemo otići i na zabavu do eka Nove Godine koju organizera Hrvatski Radio Sat. Do eka Nove Godine je bio u jednoj vrlo poznatoj zgradi u California Hall, na uglu Wan Ness i Market ulici.

Tu večer, taj zadnji dan u godini na obalama Pacifika i na turističkom mjestu Fisherman Wharf-u sve živo i veselo. Kada smo unišli u Restaurant bio je već krcat gostima. Tu večer vidim mojeg rođaka Jerku Boban, Gršić (1941-2013) koji je tu radio kao konobar. Brat me upoznaje s jednim Hrvatom koji tu radi kao konobar, Blaško Ljubas od Kupresa. Upoznaje me brat s vlasnikom Restauraanta gosp. Amizzolom. Govori mi da sam ja za njega donio jednu uspomenu iz Pariza. Gosp. Amizzola govori ne sada nego za vrijeme večere u blagovaonici da mi tu uspomenu dadnem. Za osoblje i radnike Restaurant-a ima posebna blagovaonica koja je odvojena od blagovaonice za goste. Oko 8 sati na večer nekoliko radnika, moj brat i ja, rođak Jerko i gosp. Amizzola smo sjeli za jedan dugi stol. Svaki uzima za jesti ono što mu se dopada. Meni brat Rafo donosi odrezak pun smoka i soka, koliko god je ukusan za jesti, još više izgleda ukusan za gledati. Meni na desno je gosp. Amizzola a na lijevo moj brat Rafo. Brat je prevodio razgovor između mene i gosp. Amizzole, jer ja nisam govorio engleski. Predao sam mu poklon na kojem mi se je uljudno i gospodski zahvalio. Brat mi priča koliko je gosp. Amizzola bogat, da ima tri Restauraanta i da vrijedi preko 50 milijuna dolara. Ja se nadušio smijati iz razloga toga da gosp. Amizzola jede za večer dječije jelo, žitarice i mlijeko, a ja soćan odrezak i boca Chianti vina od tri litra pred mnom. Ja bratu govorim da sam ja bogatiji od njega. Brat me ućudu pita: kako to ti misliš da si bogatiji od njega!? Ja bratu govorim: Vidi šta taj bogataš jede a vidi šta ja jedem. Brat to prevodi gosp. Amizzoli, a on, kada je toćuo, potapka me po ramenu i reće: *Što se tiće mojeg bogatstva, ja bih mogao jesti i piti što god hoću, i koliko god hoću, ali mi moje zdravlje ne dozvoljava. Meni je 73 godine i ja sam narućšena zdravlja.* Isprićao sam mu se i rekao da sam toć rekao ućšali i poradićšale.

Došli smo na zabavu, do eka Nove Godine, u zgradu Californija Hall, malo iza pola noći. Ugodno sam se iznenadio kada sam vidio toćliki skup Hrvata. Brat me upoznaje s onima koje nisam imao priliku još

vidjeti. Upoznaje me sa glavnim i odgovornim urednikom Hrvatskog Radio Sata gosp. Ivom Vu i evi em, Jozom Bajurinom, Markom Mileti em i drugima. Tu sam upoznao i Branka Bandova, (1938-2010) Hrvata iz Livna, kao i njegova ro aka Tomu Bandova, koje sam, obadvojicu, poznavao još u Parizu. Bili smo prijatelji i oni su otišli za Ameriku po etkom šest desetih godina prolog stolje a. Bilo mi je drago kao i njima da smo se opet susreli. Pozvali su nas za njihov stol. Bilo je lijepo susresti stare prijatelje i poznanike. Osobno sam se osje ao slobodniji njih nešto pitati o našj hrvatskoj stvari, tim više što me je za udilo da se skoro tu i ne pri a o hrvatskoj problematici. Svaki sebi pronašao društvo i pri aju o onome što im ne e talk dizati. Sve više i više ujem: pa kada si došao iz "**starog kraja**"; pa i ti govoriš "**naški**" isl. Pitam Branka Bandova kojoj hrvatskoj nacionalnoj organizaciji pripada. Nisam sa pitanjem ni završio, dobio sam odgovor: ni-jedoj. Ovdje je to malo druga ije nego je bilo u Parizu. Ovdje sve podijeljeno, svak ima svoju grupu, San Francisco ima Radio Sat i svoje prijatelje, Hrvatski Dom sa devetnaeste (*Hrvati su 1940. godine kupili jednu zgradu i službeno ju prozvali **CROATIA HALL=HRVATSKI DOM** na uglu 19the i Mission Street. Zato je Branko Bandov rekao oni sa devetnaeste.*) ima svoje lanove, svoje simpatizere i svoje prijatelje, Slovenci imaju svoj **Slovenian Hall**, Jugoslaveni svoj **Slavic Club**, Hrvatska Bratska Zajednica ima svoje, a mi Hrvati iz San Jose imamo Hrvatski Centar, Hrvatsku Katoli ku Misiju. To je tako pocijepano i slažemo se kao rogovu u vre i.

Nastavlja se.

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (5)

MOJA PRVA NEDJELJA U HRVATSKOJ CRKVI U SAN JOSE

Prva nedjelja u godini 1969 i emo u San Jose na sv. Misu. Župnik Hrvatske Katoli ke Misije je bio Vl . Petar Topi . U to vrijeme Hrvati grada San Jose nisu imali svoju, tj. našu hrvatsku katoli ku Crkvu, nego su iznajmili kod jedne ameri ke katoli ke Crkve prizemnu dvoranu i tu su služili sv. Misu svake nedjelje i svake svetkovine. Kada smo ušli u prizemnu crkvenu dvoranu, ugodno sam bio iznena en velikim mnoštvom Hrvatica i Hrvata svake dobi. Vidim vrlo lijepo oki en Oltar, cvije e, svije e i za moje o i što je bilo najuo ljivije je to da je s jedne strane bila ameri ka a s druge hrvatska zastava. Iako sam ve nešto uo da Hrvati San Jose-a **hrvatuju** više od Hrvata San Franciska, povezao sam to i sa nazo noš u hrvatske zastave na Oltaru u San Jose, dok u hrvatsko/slovenskoj Crkvi u San Francisku to nisam vidio.

Za vrijeme sv. Mise bilo je lijepo. Vl . Topi a služe dvije asne sestre, dok na desnu stranu vl . Topi a jedan otmjen gospodin ita iz Biblije prikladnu pri u za sv. Evan elje. Iz neke neobjašnjene znatiželje zagledavao sam se više puta u tog nepoznatog otmjenog gospodina. Pitam brata Rafu tko je taj koji ita iz Biblije. Brat mi samo ukratko re e da je to Rudy Spaji i ništa više.

Poslije sv. Mise, vani, pred Crkvom, skoro na ulici ljudi se pozdravljaju, jedni drugima još uvijek estitaju Novu Godinu, a poneki prilaze k mojem bratu i meni, jer su uli preko Hrvatskog Radio sata da sam stigao iz Pariza. Pri e k nama jedan gospodina, rukuje se s nama i meni govori da je on Filip Šola i da mu je nedavno pisao general Drinjanin i saop io da sam ja ve stigao u San Francisko te da bi se nas dvojica trebali što hitnije sastati, o svemu porazgovoriti i razraditi plan za daljnji rad. Dok smo mi bili u tom razgovoru pri e k nama taj isti otmjeni gospodin koji je za vrijeme sv. Mise itao "pistolu" kako se je to kod nas pu ki i na selu govorilo, tj. prikladne pri e za sv. Evan elje iz Biblije, rukuje se s nama, predstavi se imenom i prezimenom Rudy Sapji . Pita mene i mojeg brata Rafu dali mi znamo tko je Petar i Mate Boban, našto smo mi odgovorili da nam je Petar otac a Mate da nam je stric. On nama govori da on poznaje i jednog i drugog i da su oni bili kod njega, tj. kod njegova oca više puta i da su oni neka svojta. Pitam ja Rudija: Odakle ste Vi gospodine?, našto on odgovara da je od Banja Luke. Tada sam ja Rudiju rekao da bi to mogla biti samo neka puka slu ajnost, jer mi smo iz Hercegovine, iz sela Sovi a, Bobanova Draga. U nadolaze im opisima bit e još govora o ovom "otmjenom" gospodinu Rudy Spaji .

Za mene ta prva nedjelja 5 sije nja 1969. godine u San Jose je bila puna nekog veselog nadahnu a. Kona no sam upoznao od generala Drinjanina vrlo preporu enog ovjeka, Hrvata od Livna Filipa Šolu. On i ja smo tu, rekao bih na brzinu, izmijenili neke misli za naš budu i rad, a sve ostalo smo ostavili za

slijede i sastanak, i to im prije. Rekao sam mu da ja još nisam počeo raditi, da tražim posao a da još auto za prijevoz nemam, pa će se to još možda i oduljiti. Dok smo mi tako još u razgovoru bili, prije k nama jedan ovjek, s š ulama, predstavi se imenom i prezimenom Mate Kapulica, estita nam Novu Godinu a posebno meni dobrodošlicu u novu sredinu. Gledam tog ovjeka koji se više naslonja na svoje š ule nego na svoje noge. Na reveru kaputa vidim veliko "U" koje mi izgleda 100% istinito i originalno. Pitam ga: odkud Vama taj "U"?, našto on meni odgovara: Ja sam stari Ustaša, povratnik iz logora Lipari. Ovo "U" sam za etiri godine naše borbe nosio. On je moja svetinja koja će s menom i i u grob. (Mate Kapulica, ro en 25.5.1907, Prisoje, Livno, seljak, pristupio Ustaškom Pokretu 5.1.1935 pod rednim brojem 360, izvor **PAVELI I USTAŠE**, Bogdan Krizman, strana 558, 567, Zagreb, 1978.) Divio sam se tom ovjeku! U borbi i borbama za Hrvatsku Državu bio je više puta ranjavan a sada je postao bogalj, ali pun energije, eli nosti i ne predaje se. Bit će još govora o Mati Kapulici u nadolaze im opisima.

Nastavlja se.

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (6)

NA SPROVODU STIPI IKEŠ

Polovicom sije nja 1969. godine ja sam ve preko mjesec dana u San Francisku. Za to vrijeme upoznao sam malo grad, upoznao mnoge Hrvate San Franciska, San Jose i okolice, upoznao sam donekle i gibanje hrvatsva ali i situaciju op enito.

Jedno jutro brat Rafo mi govori da je umro neki njegov prijatelj i poznanik, mislim da se je zvao Stipe ikeš, i da emo i i na sprovod. Sprovod kao i svaka smrt u ljudskome životu imaju svoje zna enje: strahopoštovanje i pijetet. Ni jedno ni drugo se ne mogu popraviti, uljepšati, dotjerati, kao što se to mogu uljepšavati sve druge stvari: ljudi, ku e, poku stvo i sl., ali smrt i sprovod se ne mogu uljepšati, te kao nepopravljivi ostaju zapam eni kao smrt i kao sprovod.

Mi smo iz Crkve krenuli prema groblju. Ne sje am se više koje je to groblje i koja je to Crkva bila. Na groblju stotinjak osoba. Neke sam ve prepoznao a mnoge nisam. Kao i obi no brat Rafo me upoznaje i sa jednima i drugima. Ljudi se uzajamno rukuju a bližnjoj svojti izraziti su ut. Ve inom se šuti iako se tu i tamo uje šaputanje i tihi razgovor me u nazo nima. Ja sa moje strane gledam uokolo i promatram. Govori se pomiješano hrvatski i engleski. Meni nerazumljivo. Pitam sam sebe dali je to znak nehajnosti ili ubrzane želje da se što prije zaborave korijeni vlastitog postanka. Po esto ujem rije i "**naški**" i "**satari kraj**". To me udi! Pri e netko k nama, k bratu i meni, rukuje se s nama i mene pita kada sam došao iz "**starog kraja**". Ja mu odgovaram da sam došao iz Francuske a da sam u Francusku došao iz Hrvatske. To sam rekao otvorenim i jasnim naglaskom tako da je on meni samo rekao: *You know what I mean* što uop e nisam tada razumio što bi to moglo zna iti, jer tada još nisam govorio engleski. Pitam brata da mi prevede što je rekao, našto brat kaže da sada i emo u ku u pokojnika na neku vrst da e, jela, jer da je to obiaj kod svakog sprovoda.

U ku u pokojnika mnogi s groblja nisu došli, a oni koji su došli su bili dobro došli, dobro pogoš eni i po aš eni. Razgovaralo se je prijateljski a meni brat po stoti put ponavlja da se ne upuštam u politiku, jer da ovdje nije mjesto politike a da ove ljude ovdje to i ne zanima. Brat me upoznaje s jednom gospo om, mislim da se je zvala Marija Petkovi , udovica. Nju je bilo teško razumjeti jer je miješala hrvatski sa engleskim i usput dalmatinsko zagori dijalekt. Za mene kaže da se udi kako lipo govorim "**naški**". Kada sam joj rekao da me je moja majka nau ila hrvatski i da ja govorim hrvatski, sa smiješkom ona meni odgovara: *You know what I mean*. Tada opet pitam brata da mi prevede šta to zna i. Brat mi kaže da to zna i: **Znaš šta mislim...** Dok su se gosti u ku i pokojnika gostili, ja sam se ve u mislima pripremao da napišem pismo generalu Luburi u im do emo ku i.

Nastavlja se.

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (7)

MOJ PRVI POSAO U SAN FRANCISKU

Moja sestra Jakica je bila registrirana, tj. profesionalna bolni arka. Radila je u General Hospital - Op a Bolinica u San Franciscu. Preko njezinih veza i prijatelja našla je za mene posao kao konobar u talijanskom Restaurant-u DOROS. Otišao sam sa sestrom u taj Restaurant. Manager, tj. upravitelj je bio po imenu neki Joseph koji je dobro govorio francuski. Pitao me je dali sam ja konobar našto sam, naravno odgovorio da jesam. Primio me je i odmah sam po eo raditi. To je bio jedan od najkvalitetnijih Restauraanta u San Francisku, poznat po pet zvijezda.

Nije trebalo dugo da je Manager Joseph uvidio da ja nemam skoro nikakove blage veze s ugostiteljstvom niti konobarskom strukom. Pozvao me u ured rekao da me otpušta s posla, ali da se je pobrinuo za mene i pronašao drugi posao na Fisherman's Wharf u Restaurantu Laffitte's. Oti i tamo i pitaj za Manager-a Jack Kadich. Nekako tužan, žalostan i razo aran odmah sam otišao u taj Restaurant i zatražio Jack-a Kadich. Ugledah krupna, uko ena i uštirkana ovjeka koji dolazi prema meni. Za udih se kad ga vidih, a i on se isto za udio. Poznajemo se iz Pariza. On je pripadao društvu hrvatskih studenata a poznavao sam ga kao Stanislava Kadi . Bio je lan društva Cerlcle D'etudiants Croates, Društvo Hrvatskih Studenata. Ovdje u Americi je promijenio ime u Jack Kadich. On je ina e sinovac prof. doktora Ante Kadi a. To sam kasnije saznao. Razgovor je bio kratak i odriješit: *Primam te ali ovo nije Pariz. Ovo je Amerika gdje se novac zara uje a ne politika vodi. Ovdje ima dvojica naših koji ne misle kao ti. Bez politike i možeš po eti ve eras raditi.*

Moje radno vrijeme je bilo od 5 poslije podne do zatvaranja, što bi se oduljilo i do jedan sat u jutro. Tu je radio jedan imenom Zoran Matuli , mladi nekih dvadesetak i nešto godina. Uvijek ga se moglo uti kako pjeva pjesme sedam titinih ofanziva: "**...tu je leža 13 dana, hranio se liš em s grana...**" i sli no. Ja sam šutio i radio svoj posao. Gutao sam gore pilule ali se nisam dao izazvati. Sve što sam tada mislio je da moram generalu napisati pismo i upoznati ga sa situacijom. Ali sam tako er željno o ekivao moment i trenutak kada bih mogao sa tim Zoranom Matuli em na samu u etiri oka porazgovarati. To se je ostvarilo neka dva tjedna od kada sam po eo tu raditi. Bili smo u blagavaonici, jeli smo ve eru. Pitam ga šta je on po narodnosti. re e da je Jugoslaven. Pitam ga zašto. Kaže jer mu je otac jugoslaven i radi u jugoslavenskoj delegaciji kod Ujedinjenih Naroda u New York-u. U daljnjim razgovorima mi je priznao da je Hrvat, Spli anin ali da se on osje a Jugoslavenom. Na tome smo ostali, ali ja sam nastavio s isticanjem našeg hrvatstva. Svakog puta kada sam sa njim imao bilo kakav govor ili razgovor o hrvatstvu, sukobili bi se. To me je natjeralo da što prije napišem pismo generalu Maksu Luburi u.

Nastavlja se.

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (8)

PRVO PISMO GENERALU LUBURI U IZ SAN FRANCISKA

Uredništvu "DRINAPRESS"
Apartado 1523
VALENCIA - ESPANA

San Francisco, den 13 sije nja 1969.

Cijenjeni Gospodine Maksu Luburi u,

Naša hrvatska dužnost me je natjerala da Vam pišem iz ove daleke zemlje. Kako Vam je i poznato da sam nedavno došao u ovaj kraj. Poznato Vam je i to da sam boravio i u Parizu i bio vjerni suradnik gosp. Dabe Perani a, koji Vam je esto pri ao o meni i mojoj aktivnosti. Na istu me nitko nije natjerao niti sam za to ekao ne iji zov. Sama moja ljubav prema našem narodu i prema našoj Slobodnoj i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj su u meni razvili takovu djelatnost. Kao sin potla enog našeg hrvatskog naroda, ne smijem

ostati pasivan, i to u doba kada nam je najpotrebitije uvjeravati, ne samo naše "koristne budale" u pravo za opstanak Nas kao Naroda, koji ima pravo na svoju Hrvatsku Državu, nego moramo i zasljepljeni Zapad uvjeravati, koji još uvijek se boji istinu govoriti, usprkos povijesnim injenicama i najnovijim dokazima o svim srbokomunisti kim i Titinim zlo inima koje su po inili nad hrvatskim narodom. O tim "uvjeravanjima" sam se osobno uvjerio ovdje u San Francisku, gdje ima veliki broj Hrvata, ali na svu žalost su zatrovani pasivnoš u i nekim slavenstvom.

Ovdje, naime, imao takozvana Hrvatska Crkva u koju trebaju i i Hrvati na sv. Misu. Glavni i jedini sve enik je neki Slovenac, father Vodušek, kako ga zovu, koji je na istoj službi preko 30 godina. Svakog hrvatskog sve enika udaljuje iz San franciska. Svetu Misu skoro uvijek govori na engleskom jeziku. Neki Hrvati su mu na tome zamjerali, našto im je on odgovorio: "Ovdje ima našeg naroda koji je ve davno došao ovdje i zaboravio je **"naški"**. Ja moram govoriti onim jezikom kojim me razumiju". Dakle, s tim se je izgovorio i izrekao mržnju prema Hrvatima. Ja sam bio par puta u toj Crkvi i uistinu ga nisam uo govoriti hrvatski. Neki su mi ljudi rekli da je svojevremeno govorio Sv. Misu na slovenskom, iako su Slovencu u znatnoj manjini od Hrvata. Opet su mu neki Hrvati zamjerali da tu ima više Hrvata nego Slovenaca, te da treba govoriti sv. Misu na hrvatskom jeziku. Od toga vremena taj sve enik skoro nikad nije rekao sv. Misu ni na hrvatskom ni na slovenskom ve na engleskom jeziku. Tako su mi pri ali oni koji su ve od prije tu.

Ovdje u San Francisku postoji jedan **"Hrvatski Radio Sat"** koji pri sebi svega više ima nego hrvatskoga. Govori svake subote od 15:00 do 15:30 sati, zna i pola sata. Moglo bi se re i da programa uop e nemaju, ve se služe publicitetom kao neka karitativna ustanova koja radi za svoj interes. Otvaranje, tj. po etak programa je sa nekom bezna ajnom pjesmom, bez zvukova i melodije na Hrvatsku Himnu. Izgovorene rije i zvu e hrvatski s kojima se privla i slušateljstvo. Priredjivaju se Piknici i zabave vrlo esto, koje nikada nitko ne kontrolira. To sve tako zvu i i izgleda kao da je to privatna svojina. Sve gospodski i sve uštirkano a neka Hrvatsku vrug nosi! Sve sam ovo u kratko vrijeme osobno primjetio a dosta toga uo od onih koji ovdje ve godinama žive.

Cijenjeni Gospodine i generale Maksu Luburi u sve to kada sam vidio i dobro promislio bilo mi je teško pri srcu i duši. Sjetio sam se jedne Poglavnikove izreke iz prve emigracije: **"Svi oni Hrvati koji idju preko oceana ne e pridonijeti niti jedne žrtve za oslobodjenje hrvatskog naroda. Pojedinci mogu pomo i u maloj mjeri materijalno, ali e se i to ubrzo ugušiti"**. Vjerujte mi da je to istina. Mnogi su zaraženi dolarima. Zato sam se odlu io poraditi na tome da se stvori jedno hrvatsko društvo, koje e biti u pravom smislu "hrvatsko" i koje e okupljati sve Hrvate kojima je stalo osloboditi hrvatski narod od srbokomunizma i do i do svoje Samostalne i Nezavisne Države Hrvatske.

Prošli tjedan sam u San Jose imao priliku susresti prijatelja i brata Filipa Šolu. Brata Antu Kršini a iz Oaklanda nisam još imao priliku susret ni vidjeti. Nadam se da e se to ostvariti ubrzo. Filip mi je rekao da ste mu pisali da se sastanemo. To smo se ve dogovorili. Budu nost je pred nama i o tome emo Vas u detalje izvješ ivati. Zato Vas, gospodine generale Maksu Luburi u, molim da mi pomognete u tom podhvat u i dadnete Vaše savjete. Privu i pažnju Hrvata ovoga kraja na nas potrebno je najprije sa promidžbom, tj. novinama, letcima itd. Istu stvar gosp. Dabo Perani i ja smo radili u Parizu. Po etak je bio težak, ali smo uspjeli. Ne samo da se za nas nije znalo u Parizu, nego smo mi novinama, letcima i promidžbom uspjeli da Hrvati velegrada Pariza se upoznaju sa našim hrvatsko državotvornim idejama. Tako se je led probio u Parizu i sve je bilo ured u. istim putem se mora po i i ovdje; dijeliti letke, prodavati novine i dijeliti iste ako se ne mogu prodavati. Zato vas milim da mi što prije pošaljete nekoliko brojeva novina, recimo 50 komada. Ako imate letaka za dijeliti pred Crkvom, milim Vas pošaljite mi što prije.

Ovog puta neka bude dosta, a ako Vas bude nešto posebno zanimalo, pišite mi a ja u Vas o svemu obavijestiti.

Uz naš hrvatski pozdrav Bog i Hrvati!

Vaš odani Mile Boban. 203 Brazil Ave., san Francisco, Calif. 94112.

U slijede im nastavcima u iznijeti pismo generala Luburi a meni kao odgovor.

Nastavlja se.

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (9)

U RESTAURANTU LAFFITE'S

Jednu večer došao sam na posao u Restaurant LAFITTE'S i odmah primijetih da Jack-a Kadich-a više nema. Njegov zamjenik Danijel Dupont prišao je k meni i pozvao me u ured. Tu me rekao da Jack više nije ovdje i da je on od sada glavni upravitelj Restaurant.a. Pitam ga šta je bilo, našto mi Danijel rekao da je kontrola uhvatila Jack-a u jednoj malverzaciji i da je odmah izbačen.

Ja sam imao jako dobro razumijevanje s novim glavnim upraviteljem Danijelom Dupont i sa šefom kuhinje Jaques. Oni su ova bili Francuzi a ja sam govorio s njima francuski i tako se osjećali kao da smo u Francuskoj ili u Parizu. Kada nismo pretrpani s gostima, mi konobari imali bi više vremena za "čakule", tj. razgovore. Mene bi upravitelj Danijel pozvao u svoj ured a šefu kuhinje naredio da nam donese specijalne večere za nas dvojicu. Tako bi mi razgovarali o svemu, a moja najdraža tema je bila politika i sve svoditi na hrvatsko pitanje. Za mnoge stvari nije nikada bilo uoči ali sada jest. To sam ja iskoristio, jer je njegov brat ili neki od svojih bio u Alžiru i borio se protiv Ben Belle, predsjednika Alžirskog Nacionalnog Fronta koji se je borio protiv Francuske a za oslobođenje Alžira. Znao je za Tita jer je ovaj pomagao Ben Bellu i njegov pokret a sve protiv Francuske. Ta Titina pomoć Ben Belli je išla tako daleko da su francuske vojne vlasti u mediteranskom moru, tj. središnjem zarobili jugoslavenski brod Galeb u rujnu 1962. godine pun oružja za Ben Bellu. Taj incident je uzrokovao prekid diplomatskih odnosa između Pariza i Beograda. Novom upravitelju Danijelu Dupont su se uveliko svićale moje priče da smo nešto u njegovu uredu imali zajedničku večeru. Istini za volju kod ovih dvojice Francuza sam više naišao na razumijevanje za naš hrvatski slučaj, nego kod mojih Hrvata Zorana Matilić i konobara Hrvata Zogorca. Uvijek sam razmišljao i iz dana u dan sam se oštario kako bih osnovao jedno isključivo hrvatsko državotvorno društvo.

Potreba radi i boljeg razumijevanja donosim ovdje zadnje pismo Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina meni. Pismo ću prepisati onako kako ga je meni pisao general. Ako se potreba ukaže poslije punih 47 godina od kada je pismo pisano da nešto pojasnim, to ću uiniti. Pismo poima ovako:

"general DRINJANIN

1.III.1969.

(Rukom nadodano: Piši mi na adresu izravno, Drinapress Apartado 32 Carcagente (pro. Valencia, Espana.)

Dragi brat Mile!

Pisao Ti je pul. Crnički, i ja sam te pozdravio, ali nisam bio dospio da ti kažem nešto više. (*Ovo pismo se nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIC" na stranici 1011, mo*) Nadam se da si veći u vezi sa Džebom i Kršinićem, koji su zlatni ljudi i vrlo aktivni rodoljubi, pa iako ih nisi poznavao, nadam se da ćete se upoznati i pojačati rad. (*Radi se o Ivanu Džebi iz Clevelanda koji je bio zadužen za DRINAPRESS tisak i Anti Kršinić iz Oaklanda, California, mo.*) I njima smo javili za Tebe odmah čim si se javio, tako poznate se, iako ne osobno.

Bio je ovdje prof. Dabo Peranić, kao što znaš odavno on dolazi i naravno razgovarali smo i o Tebi mnogo puta. On je uvijek isticao Tvoj patriotizam, sredjenost, ozbiljnost i odgovornost, a to je ono što možda najviše manjka mnogim našim ljudima. On se svakako nada da će i njemu uspjeti neko zaposlenje u Americi, jer mu je ženina robin tamo, (*Spurge Dabe Peranić a brat Nikola Šonje je živio u New York-u i*

bio predsjednik ogranka HNO, mo.) i svakako svaka obitelj traži salameta. To ne zna i da bi on manje radio za Hrvatsku, nego obratno, više, jer kad bi bio materijalno sredjeniji, imao bi više vremena i snage za našu stvar.

Znam da si razmišljao da li od tamo možete išta uiniti. Ja mislim da možete više nego prije, jer proces je politički i borba je ideja i propaganda na sve strane, a Amerika se odlučivati u svakom slučaju. Dakle možete od tamo mnogo uiniti.

Mi smo ovih dana pisali Džebi i svima tamo, a kad se pokrene i stvoriš jednu grupu, znamo da ćeš izvršiti svoju dužnost. U svakom slučaju javi se i nama. Ako i ne mogu brzo odgovoriti, ja ću ipak uvijek naći i par riječi za svakog poštenog Hrvata.

Ono što nam javljaš znamo da je tako. Pa i gore na nekim mjestima. Previše dugo vremena su ljude trovali, previše smo dugo bili tuđji robovi, i boli uvijek srce gledajuć i Hrvatsku kako se razseljuje a Vlasi pune naša sela i gradove, *(kao što se dans dešava s sirijskim i islamskim izbjeglicama, koji se naseljavaju na napuštena hrvatska ognjišta, mo. Otporaš)* i k tome Hrvati u tuđini gube čak i narodnu svijest i rade za tuđina. Znam da ćeš svega viditi. Ali mi nismo očajnici, i baš zato jer ide slabo jake karakteri daju od sebe sve, za sebe, za svoje i za one, koji ne valjaju.

Dobar je članak o ljudima, koji se stide prošlosti. Sliven je i ulazi. Piši još. Treba i njih vratiti Hrvatskoj, jer nas je malo, svi će nam trebati i baš mnogi od njih, *(Ovdje se treba uzeti u veliki obzir dra. Franju Tuđmana koji je pohlepno citirao Maksa Luburicu i doslovno upijao sve njegove miroljubive ideje u pomirdbi sinova Ustaša i partizana. Pročitajte PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, Istarska "DRINA" br. 3-4 1964., strana 18-21., Mo. Otporaš.)* na mjestima su odakle mogu nešto uiniti.

Pozdrav svima našima. Grli Te odani Tvoj Maks.

General Drinjanin.

Sada prilažem članak iz novine OBRANA br. 107-108 ožujak 1969. godine. To je ujedno i zadnja OBRANA u kojoj je general pisao. Mene je general i prije molio nekoliko puta ta pišem o "...tamošnjim jadima...". Članak je o zločinima Ozne i Udbe kod nas odmah poslije drugog svjetskog rata. O tome general kaže: *"Dobar je članak o ljudima, koji se srame svoje prošlosti. Sliven je i ulazi. General Drinjanin"*.

Nastavlja se.

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (10)

LJUDI KOJI SE SRAME SVOJIH DJELA - NEZAHVALNA ULOGA NOVIH JANJARA U SLUŽBI BEOGRADA - 52 komentara

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/ljudi-koji-se-srame-svojih-djela/>, Kamenjar

LJUDI KOJI SE SRAME SVOJIH DJELA | Kamenjar

kamenjar.com

Dragi Lilith i svi oni koji budu ovdje. Nastojati ću kao živi svjedok i očevidac mnogih tih tada i u ta vremena žalosnih dogodovština.

Poslije velike hrvatske tragedije iza 1945. god., cijela Hrvatska je bila okupirana od našeg susjednog neprijatelja: srbokomunista. Tada je pošlo ono najgore; hapšenje, zatvaranje, mučenje, strijeljanje,

vješanje, ubijanje, preslušavanje, pljačkanje, gonjenje na prisilne radove itd. itd. Svima nama su poznata ta sva tatarska djela u injenama nad Hrvatskom i njenim pučanstvom, od naše "braće" po bratstvu i jedinstvu - Srba. Ovi su imali u svakoj hrvatskoj pokrajini svojih vjernih janjara, koji su svaki nalog iz Beograda striktno izvršavali; čak su nadmašili u svojoj poslušnosti i one nekadašnje "naše" janjare, kojima je zapovijed stizala iz Istanbula, paralelno i Budimpešte, Beča i Venecije. Tako su ti naši janjari, (neka mi se ne zamjeri na takvom izrazu jer je isti najprikladniji za sve one koji teroriziraju svoj vlastiti narod za tuđi interes), više svjesno nego nesvjesno, pomagali "bratstvu i jedinstvu" svaku naredbu, bez obzira dali ona krnji nacionalni ponos hrvatskog naroda, ili uništava hrvatsku tradiciju i dobra ili sistematski istrebljiva sve što je hrvatsko, pa čak i hrvatski narod. Sve je to sporedno samo da se udovolji "bratstvu i jedinstvu". Poznato je nama a i cijelom svijetu da je odmah iza "oslobodjenja", bilo hapšenja svih istaknutih Hrvata ne samo u Domovini nego i u iznozemstvu, odakle su Zapad i Saveznici izručili mnoge Hrvate u krilo svojoj "bratstvu i jedinstvu" u Beograd.

Tom hajkom na Hrvate nije bio pošteđen ni Naš Uzoriti Kardinal, Dr. Alojzije Stepinac. I njega su izveli skupa sa mnogim drugima pred tzv. narodni sud, ne u Beogradu već u Zagrebu. Zašto baš u našem glavnom gradu? Sve je to tako lijepo bilo smišljeno, naravno na "bratski" i "ravnopravni" način. Na sudu su svi okrivljeni djelima protiv naroda i države, a glavni grad Beograd, gdje je bio i centar državnog suda, a koji sudi republički sud, tada Federativne Narodne Republike Hrvatske u Zagrebu. Sa malo komentara svatko će razumjeti zašto sve to. Često puta sam imao priliku raspravljati o nemogućem zajedničkom životu nas Hrvata sa "našom braćom" Srbima u jednoj te istoj zajednici državi, a ne samo sa našim ljudima nego i sa samim Srbima, a najviše sa strancima. Uvijek sam se služio dokumentima koje su Srbi pobijali na svojoj balkanskoj strani, dok za strance je sve izgledalo nerazumljivo i zagonetno.

Na tatarsko hapšenje i sudjenje Kardinala Stepinca, u stvar upućeni stranci bi mi odgovorili da to nisu ni činili ni zahtijevali Srbi nego Hrvati, jer da se je sve odigralo u Hrvatskoj. Znači da su se "naša braća" već prije pobrinula kako bi uvjericili strance u svoju nevinost, što im je djelomično i uspješno uz pomoć naših janjara. Poslije spomenutog "oslobodjenja" su "naša braća" Srbi odnijeli sve vrijednije stvari iz Zagreba u Beograd i to u ime ratne odštete. Sa tim su kazali i potvrdili da mi nismo jedan te isti narod a još manje braća, od kojih se traži ratna odšteta. Braća nikada ne ratuju jedan protiv drugoga. Mirne duše naši janjari su gledali, kada se za "bratstvo i jedinstvo" ispražnjiva Hrvatsko Narodno Kazalište, kirurški i bolnički pribor iznosi iz bolnica, skidaju i odnose klupe iz narodnih parkova te dosta drugih vrijednih stvari, pa i sami spomenik našeg slavnog junaka Bana Jelačića.

Nikada u hrvatskoj povijesti naši janjari nisu toliko obilato pomagali svoje naredbodavce kao što su to činili ovi današnji. Bilo ih je koji su se takmičili, tko će biti revniji. To je najviše hrvatski narod osjetio prvih dana iza rata, kada je naša šuma bila puna hrvatski križara, ostatak nepoklane hrvatske vojske na Bleiburgu. Da bi se slomio daljnji otpor hrvatskih križara u šumi, bilo je potrebno organizirati akcije u svim selima naše Domovine. Na nekim mjestima gdje tadašnja Ozna skupa sa mjesnom milicijom nije se usudila patrolirati sama, natjerali bi seljane da idju ispred njih. To se je poimenice dogodilo u Ljubuškoj krajini, selu Sovima, listopada 1945., kada su u selu Lipovicama kraj Posušja ubili Juru Boban, zvan "Kurilj" i "veliki".

Zbog svog patriotizma, selo Sovi i su bili toliki trn u oku "bratstvu i jedinstvu" u Beogradu, da su 1947. god. izglasali ne dati niti jedne pare iz državnog budžeta za izgradnju objekata u Ustaško gnijezdo - zapadnu Hercegovinu. To je predložio Moša Pijada i rekao dok je on živ da se ta revolucija neće izmijeniti. Kako rekoše tako i uiniše, da se još ništa nije izgradilo u tom kraju uz pomoć države. Te iste godine je odlučeno o istiti Ljubušku krajinu od križarske "bande" kako sui ih od milja nazivali janjari. Za taj "delikatni" posao nije trebalo tražiti iz daljega prikladniovjeka, jer je na osnovu svojih zasluga određen janjar Ivan Granić iz Medjugorja, koji je striktno izveo sve po planu. Za svog teklića imao je Vencu BUŠIĆ iz Gorice, zvan "Vencelo" koji se je najvjernije istakao u poslušnosti. Bilo je i drugih više manje poznatih koji su sudjelovali u tom išćenju. *(Tada, kada sam ovo pisao u siječnju 1969. godine, namjerno nisam htio spominjati neke osobe iz sela Sovia, jer su te osobe bile žive, pa nisam htio da zbog ovih bude proganjana njihova rodbina. Danas u spomenuti jednog iz Pejića Drage, Mate Pejić, zvan "Žerić". Opet neki sitni doušnik Paško Vlašić iz sela Vlašića. Neki Hunga, tako su ga zvali i on je tako bio poznat,*

iz Posušja, ne sje am mu se imena više. Bilo je i drugih malo sitnijih doušnika koji su iz osobnog koristoljublja postali lanovi partije, tj. KPJ i tim potvrdili svoje janji arstvu u službi Beograda. Mo).

Da bi što uspješnije izveli svoj barbarski plan i zadovoljili svoje džele u Beogradu, odlučili su preseliti stanovništvo cijelog sela iz jednog u drugo, tj. izmiješati sela. To je bilo veoma teško i naporno. Nitko nije smio ostaviti niti jedno zrno žita u svojoj kući. *(To bi se smatralo da si žito namjerno ostevio u kući kako bi se Križari mogli hranom pomoći, mo)* Najmanju stvar se je trebalo ponijeti sa sobom. Ukoliko bi se našlo bilo kakvo žito u kući, vlasnik iste bi bio smatran da suradjuje sa Kamišarima, kako ih je narod zvao kod nas. Kao takav bio bi izveden pred sud, naravno "narodni" sud i sudilo bi mu se kao takvom. Ostalo nije teško pogoditi šta će sa istim biti.

To su nezaboravni dani za naš narod! Svatko se može zamisliti kako je to izgledalo. Selo Drinovci su otjerani u selo Blaževci. Ovi su bili dodjeljeni u selo Vlašice kao i Bobanova Draga. Pošto je ovo selo bilo malo a nas došlo deset puta više, bilo je praktično nemoguće sve smjestiti u kuće. Po receptu "bratstva i jedinstva", janjari su se postarali da svaki bude u suhu, tako da je bilo u istoj kući i za jednim stolom više obitelji. To je izgledalo više nego užasno! Bilo je nestrpiljivi ljudi u takvom vrtlogu koji su "možda" nešto rekli. Drugi dan bi nastala hapšenja i mnogi su ljudi toga puta zatvarani po više mjeseci i godina. U samim ispražnjenim selima bile su postavljene mrtve straže, od 15 sati do 9 ujutro. Onaj koga se nadje između tog vremena u selu, bitio je smatran kamišarom i kao takav bitio je strijeljan. Tome naredenju smo se ubrzo uvjerali, kada je jednog dana, Frano DRUGIŠIĆ, otac poznatog hrvatskog svećenika u New Yorku, fra. Silvija GRUBIŠIĆ, otišao posjetiti svoju kuću u pred kojom je ugledao grupu naoružanih partizana. Onim su ovi njega spazili otvorili su vatru na njega, bez ikakvog prethodnog upozorenja.

Starac Franjo od 73 god. je imao sreću da nije bio pogodjen, što je janjare tako razljutilo da su sve redenike ispraznili za njim. *(Bio sam svjedokom ove pucnjave. Moj otac Petar Boban Gabrić a i ja smo bili u selu, u Bobanovoj Dragi, nešto radili oko kuće kada smo pucnjavu otvorili. Vidjeli smo Franju Grubišića, zvani "brko", gdje iznad uljčkih kuća, ispod Majdena, kroz ograde i zidove, prizidine, sagetre i prema Pejić Dragi. Tu su ga Oznašci/partizani uhvatili i svezana u žicu doveli pred kuću u Jure uljka, undje na cesti pokraj mosta. Ono malo ljudi što je bilo u selu došli su u velikom strahu intervenirati za starca Franju Grubišića. Mo)* Kada im je ponestalo municije, dali su se u potjeru za njim. Nije bilo teško uhvatiti staračovu jeka kojega su na najgore muke stavljali i naposljetku mu brkove upali, samo zato što im se nije htio pokoriti. Povelili su Franju sa sobom i tri dana je bio sa njima. Kada su ga dobro izmrcvarili pustili su ga kući. Starac Franjo je još i danas živ, a ima za svjedoke nekoliko sela.

Sve dolazi gore i gore. Hrvatsku je zahvatio val mržnje, a na samu Hercegovinu hajka se organizirala, kako je ti lijepo prikazao u svojoj knjizi "DJEVOJKA DRINA" fra. Gracijan RASPUDIĆ. Preživjeti te dane bila je hrabrost. Tvrdi hrvatski duh hercegovačkog seljaka nije moglo slomiti niti četiristogodišnji turski zulum, a kamoli će uspjeti srbokomunisti koji iz Beograda. Stoga se metode mijenjaju i udara se na Hercegovinu i drvljem i kamenjem. Prešlo se je na najgore - pljačkanje svega do čega se može doći.

Odredjeni su otkupi "narodnim vlastima". Tko ne dadne određenu mjeru, okrivljen je da pomaže kamišare. Mjere su bile toliko pretjerane u svemu, da mnogi nisu htjeli pobirati godišnji prihod sa svojeg imanja, nego su direktno otkupnu komisiju slali na berbu. Godine 1949 i 1950 bilo je zabranjeno u imotsko-bekijskom polju sijati bilo kakvo žito i drugo; osim pamuka. *(Kukuruz su prozvali "banditom". To je istina, dragi moji Hrvati. To vam govori o evdac i svjedok ovih neugodnih dogodivština. Tu sam živio i odrastao, pa se toga sje am vrlo dobro. Ovo pišem ne da nekoga prozivljem, razljutim ili naljutim poradi prošlosti. Ovo pišem za nadolazeće hrvatske naraštaje kako bi mogli znati šta je i kako je prije bilo. Mo. Otporaš.)*

Onaj tko bi uz pamuk posijao koje zrno kukuruza, bio bih uhapšen. *(Tako je i moj otac Petar Boban Gabrić bio uhapšen u srijedu 31 svibnja 1950 god., jer je seoski poljar Petar Boban "Dedo" pod pritiskom i Oznaškom prijetnjom morao im odati ime i prezime vlasnika parcela na kojima je kukuruz već bio iznikao i skoro prirestao za okopavanje, Mo)* Pod najstrožijom prijetnjom moralo se je nedjeljom

orati, kopati, ukratko raditi. Onaj tko se tome suprostavi, zna se šta ga čeka. Dešavalo se je da su "narodne vlasti" misare zaustavljali i natjeravali na kolektivni zadružni posao. Tako se događalo sa dosta naših ljudi. I moj otac je bio za istu stvar zatvoren i mnoge muke pretrpio. Sve sam ovo napisao zato što se mnogi ondašnjih "bogovi" danas srame svoje prošlosti. Svaki od njih bi htio ostati čist i pošten kod naroda. Zato i nije čudo što se oni između sebe toliko svadjaju.

Dolaze vijesti iz domovine da sve jedan drugome predbacuje i sa sebe svaljiva krivnju na drugoga. Mladji, oni koji su pošli obilati oko starijih odmah iza 1945., predbacuju starijima. Ovi se brane i pravdaju da su morali izvršavati naloge odozgor, tj. od C.K.K.P. Hrvatske. Šefove i vodje C.K.K.P. Hrvatske možemo svaki dan čuti direktno ili indirektno da su izvršavali naloge partije, te ako se ima što zamjeriti, može se zamjeriti partiji. Znači, drugim riječima ima rečeno, da riba od glave smrdi, tj. iz Beograda. "Braća" Srbi iz "bratstva i jedinstva" se pravdaju da oni nisu ni terorizirali, ni ubijali ni sudili Hrvatima, nego se iz Zagreba izravno dirigiralo. Znači "braća" Srbi i ovoga puta su sve u rukavicama radili. Ubacili kost među nas Hrvate da se svadjamo i koljemo. Sva je krivnja na nama Hrvatima i krivce trebamo tražiti među našim janjarima. Zato neka naši bivši "janjari" osvježe svoj razum poslije tolikog iskustva sa "bratstvom i jedinstvom", te neka poslije tolikih godina postanu Hrvati, a ne neki Jugoslaveni.

San Francisco, siječanj 1969. Mile Boban.

(Ovo je pisano 1969. godine i pisano je u odrazu onoga vremena, dakle vremena dok smo još bili u zajednici "jugoslavenskih naroda i narodnosti". Kroz taj odraz vremena se treba ovaj opis analizirati i dati mu zasluženu ili nezasluženu važnost. Ovo je bila zadnja "OBRANA" br. 107-108 ožujak 1969. koju je general Drinjanin korigirao i u njoj pisao i koja je izišla za vrijeme njegova života. Ovaj gore članak je izišao u ovom broju OBRANE, a u prethodnom broju OBRANE, br. 105-106 na prvoj stranici general mi rukom piše u novini koju mi je poslao avionski: "Dragi Mile! ovdje je bio Dabo i posebno smo ti se javili. Pišem ti i ja ovih dana. "OBRANU" traži od Džebe, jer smo mu poslali više 50 kom. za Tebe. Skoro više, pozdrav. Tvoj Maks". Agent jugoslavenske Udbe Ilija Stanić je ubio na surov i gnjusan način hrvatskog generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića. Mo, Otporaš.)

Za Kamenjar.com piše: Otporaš

Nastavlja se.

KAKO SE JE STVARALA UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA (11)

MOJ PRVI PIKNIK U SEQUOIA LODGE U OAKLAND-U, CALIFORNIA 27 travnja 1969.